

Ketvirtadienis. Nuoširdumas ir sąžiningumas

„Nebylumo demonas“.
Nuoširdumo būtinumas. Tiesos
meilė. Pirmiausia –
nuoširdumas sau patiems.
Nuoširdumas Dievui.
Nuoširdumas dvasiname
vadovavime ir Išpažintyje.
Priemonės šiai dorybei įgyti.
Nuoširdumas ir teisingumas
kitiems žmonėms. Krikščionio
kalba. Sąžiningumas ir
ištikimybė, su teisingumu
susijusios dorybės. Kitos tiesos
meilės pasekmės.

2025-03-26

I. Mišių Evangelijoje sakoma, kad *kartą Jėzus išvarė nebylumo demoną. Demonui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minia stebėjosi¹.*

Liga, fizinė negalia paprastai be ryšio su nuodėme, simbolizuoja padėtį, kurioje yra žmogus nusidėjęs; dvasiškai jis yra aklas, kurčias, paralyžiuotas... Išgydymai, kuriuos padaro Jėzus, be konkretaus ir istorinio išgydymo fakto, taip pat yra simbolis: atstovauja dvasiniam išgydymui, kurį Jis atėjo atlikti žmonėse. Daugelis Jėzaus su ligoniais padarytų gestų yra tarsi sakramentų įvaizdis.

Dėl Evangelijos ištraukos, kuri skaitoma Mišiose, šventasis Jonas Auksaburnis komentuoja, kad tas žmogus „negalėjo pats pateikti savo

maldavimo, nes buvo nebylys;
negalėjo melsti ir kitų, nes demonas
buvo supančiojęs jo liežuvį, o sykiu
su liežuviu turėjo suvaržęs ir sielą².
Velnias jį laikė gerai suvaržytą.

Kai asmeninėje maldoje neišsakome
Viešpačiui savo negalių ir
nemeldžiame, kad jas išgydytų, arba
kai neišstatome šių savo negalių
dvasiniame vadovavime, kai tylime,
nes puikybė surakinusi mūsų lūpas,
liga tampa praktiškai neišgydoma.
Nekalbėjimą apie žalą, kurią patiria
siela, dažnai lydi neišklausymas;
siela tampa kurčia Dievo
reikalavimams, atmetami
argumentai ir įrodymai, kurie galėtų
duoti šviesos grįžti į gerą kelią.
Priešingai, mums bus lengva
nuoširdžiai atverti širdį, jei
stengiamės gyventi šį patarimą:
„nebijok vargano kūno ir žmogiškųjų
aistrų balasto; būtų kvaila ir
vaikiškai naivu tik dabar sužinoti, jog
„tai“ egzistuoja. Tavo varganumas –

ne kliūtis, o akstinas labiau vienytis su Dievu, atkakliai jo ieškoti, nes Jis mus apvalo“³.

Šiandien atliepiamojoje Mišių psalmėje kartodami *O kad išgirstumėte šiandien, ką jis sako! Nebūkite kietaširdžiai*⁴, suformuluokime pasiryžimą nesipriešinti malonei, visada būnant labai nuoširdžiais.

.....

II. Kad gyventume tikrai žmogišką gyvenimą, turime labai mylėti tiesą, kuri tam tikra prasme yra kažkas šventa, su kuo reikia elgtis su pagarba bei meile. Tiesą kartais taip užtemdo nuodėmė, aistros ir materializmas, kad nemylint jos būtų neįmanoma jos atpažinti. Taip lengva priimti melą, kai šis ateina į pagalbą tingumui, tuštybei, juslingumui, netikram prestižui...! Kartais

nenuoširdumo priežastis būna tuštybė, puikybė, baimė palikti blogį.

Viešpats taip myli šią dorybę, kad apie save yra pareiškęs: *Aš esu Tiesa*⁵, tuo tarpu velnias yra *melagis ir melo tėvas*⁶, visa tai, kas žada apgaule. Jėzus prašys Tėvą dėl savųjų, dėl mūsų, kad būtume *pašventinti tiesa*⁷.

Šiandien daug kalbama apie nuoširdumą, tikrumą ar panašius žodžius, ir vis dėlto žmonės linkę slėptis anonimiškume ir dažnai nuo savęs bei kitų dangstyti tikrąsias savo veiksmų paskatas. Taip pat ir Dievo akivaizdoje ketina praeiti anonimiškai ir vengia asmeninio susitikimo su Juo maldoje ir sąžinės patikrinime. Tačiau negalėsime būti geri krikščionys, jei nėra nuoširdumo sau patiems, Dievui ir kitiems žmonėms. Mes, žmonės, kartais bijome tiesos, nes ji reikli ir kebli. Ir apibrėžtose situacijose gali kilti pagunda apsimesti, panaudoti mažą

apgaulę, pusinę tiesą, patį melą;
kitais kartais galime jausti pagundą
pervadinti faktus ar dalykus, kad
tiesos tokios, kokia ji yra, sakymas
nebūtų toks šaižus.

Nuoširdumas – pirmaeilė
krikščioniška dorybė. Ir negalėtume
būti geri krikščionys, jei
negyventume jos su visomis
pasekmėmis. Nuoširdumas sau
skatina pripažinti savo klaidas
nedangstant jų, neieškant netikrų
pateisinimų; jis verčia mus būti
visada budrius prieš pagundą
„sufabrikuoti“ tiesą, pateikti kaip
tiesą tai, kas mums patogiu, kaip daro
tie, kurie bando apgauti save
sakydami, kad „jiems“ nėra nuodėmė
kas nors Dievo Įstatymu uždrausto.
Prie to, kad žmogus nėra nuoširdus
sau, gali prisidėti subjektyvumas,
aistros, drungnumas. Asmuo,
negyvenantis šio radikalaus
nuoširdumo, lengvai iškreipia savo

sąžinę ir vidumi tampa aklas Dievo dalykams.

Kitas dažnas būdas apgaudinėti save – nenorėti patirti tiesos pasekmių, kad nereiktų su jomis susidurti, arba sakyti ne visą tiesą: „Niekada nenori ieškoti tiesos iki galo. Kartais iš mandagumo. Kitais kartais – dažniausiai – kad sau pačiam neprisidarytum nemalonumų. Kai kada – kad nebūtų nemalonumų kitiems. Tačiau visuomet iš bailumo. Taip bijodamas prisikasti iki esmės, niekada nebūsi teisingai sprendžiantis žmogus“⁸.

Kad būtume nuoširdūs, pirma naudotina priemonė yra malda: prašyti Viešpatį, kad matytume klaidas, charakterio ydas..., kad duotų mums stiprybės pripažinti jas tokiomis ir drąsos prašyti pagalbos bei kovoti. Antra, kasdienis sąžinės patikrinimas, trumpas, bet veiksmingas, kad save pažintume.

Tada – dvasinis vadovavimas ir
Išpažintis, iš tiesų atveriant sielą,
sakant *visą tiesą*, su troškimu, kad
nuodėmklausys pažintų mūsų vidų ir
galėtų padėti mūsų kelyje link Dievo.
„Neleiskite, kad jūsų sielos taptų
puvinio židiniu, tegu ir nedideliu.
Kalbėkite. Tekantis vanduo švarus;
stovintis vanduo virsta pelke, pilna
dvokiančių nešvarumų, geriamasis
vanduo pasidaro bakterijų terpe“⁹.
Dažnai būti nuoširdiems mums
padės pirmiausia sakymas to,
kasmums sunkiausia.

Su malonės pagalba atrėmę šį
nebylumo demoną patirsime, kad
vienas iš betarpiškų nuoširdumo
vaisių – džiaugsmas ir sielos ramybė.
Todėl prašykime Dievą šios dorybės
sau ir kitiems.

III. Nuoširdūs Dievui, sau patiems ir kitiems. Jei nesame tokie Dievui, negalime nei Jo mylėti, nei Jam tarnauti; jei nesame nuoširdūs sau, negalime turėti gerai susiformavusią sąžinę, kuri myli gerį ir atmeta blogį; jei nesame tokie kitiems, bendrabūvis tampa neįmanomas, ir mes nepatinkame Viešpačiui.

Aplinkiniai turi pažinti mus kaip teisingus žmones, kurie niekada nemeluoja ir neapgaujinėja. Mūsų kaip krikščionių ir garbingų vyrų bei moterų žodis turi turėti kitiems didelę vertę: *Verčiau jūs sakykite: Taip, jei taip, Ne, jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo*¹⁰.

Viešpats nori pabrėžti padoraus žmogaus, kuris jaučiasi įpareigotas to, ką sako, žodį. Tiesa mūsų veiksmuose taip pat turi būti mūsų bendravimo su Dievu atspindys.

Tiesos meilė paskatins mus taisyti, jei suklydome. „Įprask niekad

tyčiomis nemeluoti nei teisindamasis, nei kitaip, ir tam tikslui prisimink, kad Dievas yra tiesos Dievas. Jei kartais netyčia nusižengi jai, ištaisyk tai tuoj pat, jei gali, su koku nors paaiškinimu ar išpirka; daryk taip, nes tikras atsiprašymas turi daugiau malonės ir jėgos, kad būtų atleista, negu melas“¹¹.

Kita su teisingumu ir nuoširdumu susijusi dorybė – sąžiningumas, kuri yra teisingumas elgesyje: duoto žodžio, pažadų, sutarčių laikymasis. Mūsų draugai ir žmonės, su kuriais bendraujame, turi pažinti mus kaip sąžiningus vyrus ir moteris. Ištikimybė – tai lojalumas griežtam su Dievu ir Jo akivaizdoje sudarytam susitarimui. Jėzų vadina *Ištikimuoju ir Teisiuoju*¹². Ir Šventajame Rašte apie Dievą nuolat kalbama kaip tą, kuris ištikimas sandorai su savo tauta, tą, kuris ištikimai vykdo pažadėto išganymo planą¹³.

Neištikimybė – visada apgaulė, tuo tarpu ištikimybė – asmeniniame ir socialiniame gyvenime būtina dorybė. Ja, pavyzdžiui, remiasi santuoka, kontraktų vykdymas, valdančiųjų veiksmai...

Meilė tiesai taip pat mus paskatins vengti skubotų išvadų, pagrįstų paviršutiniška informacija apie žmones ar faktus. Reikia turėti sveiko kritiškumo dėl žinių, sklaidžiamų per radiją, televiziją, laikraščius ar žurnalus, kurios dažnai būna tendencingos arba tiesiog nepilnos. Dažnai objektyvūs faktai įvelkami į nuomones ar interpretacijas, kurios gali perteikti iškreiptą tikrovės vaizdą. Ypatingai atsargūs turime būti su žiniomis, tiesiogiai ar netiesiogiai liečiančias Bažnyčią. Iš tos pačios meilės tiesai turime palikti nuošalyje sektantiškus informacijos kanalus, kurie drumsčia vandenį, ir ieškoti objektyvios informacijos, teisingos ir su

kriterijumi, sykiu prisidėdami prie teisingo kitų informavimo. Tada taps tikrove Jėzaus pažadas: *Tiesa padarys jus laisvus*¹⁴.

1 Lk 11, 14; Mt 9, 32-33.

2 Šv. Jonas Auksaburnis, Homilijos apie Evangelijas, 32, 1.

3 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 134.

4 Ps 95.

5 Jn 14, 6.

6 Jn 8, 44.

7 Plg. Jn 17, 17 ir toliau.

8 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 33.

9 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, 181.

10 Mt 5,37.

11 Šv. Pranciškus Salezietis,
Introduction a la vie dévôte, III, 30.

12 Apr 19, 11.

13 Plg. Rom 3, 7.

14 Jn 8, 32.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/ketvirtadienis-nuosirdumas-
ir-saziningumas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/ketvirtadienis-nuosirdumas-ir-saziningumas/) (2025-04-04)